

Sygn. akt I ACz 894/12

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2012 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSA Halina Zarzeczna (spr.)

Sędziowie: SSA Iwona Wiszniewska

SSA Eugeniusz Skotarczak

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2012 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w G. W. z dnia 10 września 2012 roku, sygn. akt I C 203/12

w sprawie z powództwa A. T.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prokuraturze Rejonowej w Myśliborzu

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA I. Wiszniewska SSA H. Zarzeczna SSA E. Skotarczak

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 10 września 2012 roku Sąd Okręgowy w G. W. odrzucił skargę powoda z dnia 10 maja 2012 roku na zarządzenie z dnia 13 kwietnia 2012 roku w przedmiocie zwrotu pozwu.

W uzasadnieniu powyższego orzeczenia Sąd pierwszej instancji wskazał, że pismem z dnia 6 sierpnia 2012 roku wezwano powoda do uiszczenia opłaty od skargi na zarządzenie w przedmiocie zwrotu pozwu w kwocie 30 zł - w terminie 7 dni od doręczenia wezwania, pod rygorem odrzucenia skargi. Powód otrzymał wezwanie w dniu 16 sierpnia 2012 roku i do dnia dzisiejszego nie zastosował się do treści wezwania, co wynika z notatki służbowej z dnia 4 września 2012 roku (k. 186).

Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 398²² § 1 i 5 k.p.c. wskazał, że skargę na orzeczenie referendarza wniesioną po upływie terminu lub nieopłaconą sąd odrzuca.

Z powyższych względów na podstawie powołanych przepisów Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji postanowienia.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył powód, wnosząc o jego uchylenie. W uzasadnieniu zażalenia skarżący wskazał, że terminom uchybia z powodu znacznego stopnia kalectwa i schizofrenicznych zaników świadomości oraz,

że nie wystarcza mu pieniędzy na usuwanie braków. Ponadto w treści uzasadnienia zażalenia powód przedstawił swoją sytuację majątkową.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się niezasadnione.

Powód nie neguje argumentacji przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia.

Zgodnie z przepisem art. 398²² § 4 k.p.c. skargę na orzeczenie referendarza sądowego wnosi się w terminie tygodniowym od dnia doręczenia stronie postanowienia referendarza sądowego, chyba, że przepis szczególny stanowi inaczej.

W myśl art. 398²² § 5 k.p.c. skargę wniesioną po upływie terminu lub nieopłaconą sąd odrzuca.

Stosownie do treści art. 25 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 90, poz. 594 j.t. z 2010 r.) opłatę od skargi na orzeczenie referendarza pobiera się w wysokości opłaty od wniosku o wydanie tego orzeczenia, nie więcej jednak niż 100 złotych.

Zgodnie z brzmieniem art. 130 § 1 i 2 k.p.c. jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu.

W niniejszej sprawie zarządzeniem z dnia 31 lipca 2012 roku, doręczonym w dniu 16 sierpnia 2012 roku, powód został wezwany do uiszczenia opłaty od skargi z dnia 10 maja 2012 roku na zarządzenie referendarza sądowego w przedmiocie zwrotu pozwu w kwocie 30 zł - w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem odrzucenia skargi.

W wyznaczonym terminie powód nie uiszczył opłaty od skargi.

W dniu 20 sierpnia 2012 r. powód ponownie zwrócił się o zwolnienie od kosztów sądowych (k. 47), a Sąd Okręgowy ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych odrzucił postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2012 roku (k. 184). Zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie, złożenie ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych opartego na tych samych okolicznościach, które stanowiły uzasadnienie oddalonego wniosku, nie przerywa biegu terminu do uiszczenia opłaty sądowej i nie nakłada na Sąd obowiązku ponownego wezwania do opłaty, gdyż stanowiłoby niezasadne przedłużenie biegu tego terminu. Brak jest bowiem podstaw by przepis zapobiegający obstrukcji procesowej wyklądać w sposób nieuwzględniający w pełni celu, dla którego został ustanowiony. Cel ten odnaleźć można m. in. w regulacji wyłączającej zażalenie na postanowienie o odrzuceniu takiego wniosku (art. 107 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Dz.U. Nr 90, poz. 594 j.t. z 2010 r.; dalej: u.k.s.c.). Obecnie zaś, tj. od 19 kwietnia 2010 r. cel ten znalazł swoje wyraźne uregulowanie w dyspozycji przytoczonego wyżej art. 112 ust. 4 u.k.s.c. zgodnie z którym ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych, oparty na tych samych okolicznościach, nie ma wpływu na bieg terminu do opłacenia pisma (postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 października 2010 r. III APz 30/10, POSAG 2011/1/89-95).

W realiach przedmiotowej sprawy oznacza to, że wniesienie przez powoda w dniu 20 sierpnia 2012 roku ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych opartego na tych samych okolicznościach, które uzasadniały częściowe zwolnienie powoda od kosztów sądowych każdorazowo wymaganych w toku postępowania ponad kwotę 100 zł i oddalenie wniosku powoda w pozostałym zakresie postanowieniem z dnia 31 lipca 2012 roku (k. 177), pozostawało bez wpływu na bieg terminu do uiszczenia opłaty.

W takiej sytuacji Sąd Okręgowy zasadnie przyjął, że wobec niewykonania przez skarżącego zarządzenia Przewodniczącego z dnia 31 lipca 2012 roku, skarga powoda podlegała odrzuceniu.

Tym samym pismo to nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem go do sądu.

Skarżący wskazywał w swoim zażaleniu na zły stan zdrowia oraz trudną sytuację finansową, co w żaden sposób nie wpływa jednak na uznanie zasadności jego zażalenia.

Podniesione przez powoda zarzuty dotyczące sytuacji materialnej, nie mogą bowiem stanowić przedmiotu merytorycznego rozpoznania w postępowaniu wywołanym wniesieniem zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi na orzeczenie referendarza sądowego.

Mając te ustalenia na uwadze Sąd Apelacyjny uznał, że skoro wbrew art. 130 § 1 k.p.c. powód nie uiścił stosownej opłaty od skargi, przyjąć należy, że istniała podstawa do jej odrzucenia przez Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 398²² § 5 k.p.c.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia środka zaskarżenia Sąd Apelacyjny ocenił zaskarżone postanowienie jako słuszne, co skutkuje oddaleniem zażalenia powoda na podstawie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA I. Wiszniewska SSA H. Zarzeczna SSA E. Skotarczak